

[C. E. Christiansen.]

I det hele taget har jeg fået det indtryk af lovforslaget, at man har taget hensyn til det kommunale selvstyre og iøvrigt søgt at dele sol og vind lige mellem de lokale myndigheder. Jeg finder det dog mærkeligt, at politimesteren skal bære den højt klingende titel: civilforsvarschef. Hvorfor ikke også på dette område lade ham beholde titlen: politimester. Så ved dog enhver, hvem der har myndighed på hans område i lovens forstand. Dette er kun en lille detalje, som måske ikke betyder så meget, men jeg synes politimestertitlen dækker bedre end andre, nok så prangende titler.

Vi skal jo fremdeles have beskyttelsesrum, og jeg vil derfor henstille til den højtærede indenrigsminister at interessere sig for, at de bunkers, der fremtidig opføres, får et noget mere tiltalende udseende, end de nuværende har, thi disse skæmmer alle vegne i uhyggelig grad omgivelserne. Man kan beklage, at det er nødvendigt at lægge den store økonomiske byrde, som dette lovforslags gennemførelse vil medføre, på befolkningen, men erfaringen fra sidste krig har lært os, at civilforsvaret er en nødvendighed i en krigsperiode, og verden ser jo ikke i dag sådan ud, at man tør være uforberedt. Det første bør da være at gøre, hvad man formår, for at sikre hjemmene og værdierne bedst muligt. Derfor finder jeg loven absolut nødvendig.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling og gennemførelse i det høje ting.

Bjørre: Ja, det er jo trist, at vi i det hele taget skal beskæftige os med et lovforslag som dette, men situationen i verden er af en sådan karakter, at det kan vi ikke komme udenom. Det er efter min formening ganske nødvendigt, og det er påkrævet at dette lovforslag snart vedtages, så at man kan få det civile forsvar bragt i orden.

Den højtærede minister sagde, at det var en rammelov. Ja, det er det i allerhøjeste grad, endda i så høj grad, at jeg i hvert fald ikke er stødt på nogen anden lov, der giver en minister så mange pligter og rettigheder, som tilfældet er her. Jeg ved ikke, om det af indenrigsministeriet nedsatte udvalg har siddet og tænkt på den lille sang: „Vil du med mig ud i skoven gå? . . . Ja, men, ja, men der skal 30 streger stå.“ Jeg har moret mig med at sætte en streg for hver gang, der bliver givet en bemyndigelse til ministeren, og på den måde er jeg kommet op på ca. 40 streger, så jeg går ud fra, at det altså ikke kan være det, der har været udvalgets

formål. Formålet har snarere været at fremskaffe en bemyndigelse til omtrent hver paragraf. Det er nemlig således, at der i lovforslaget er 46 paragraffer, og der er ca. 40 forskellige bemyndigelser til ministeren. Det giver altså ministeren overordentlig mange rettigheder og et ganske overordentlig stort ansvar, men spørgsmålet er, i hvor vidt omfang rigsdagen kan være bekendt at gå med til noget sådant. Det er muligt, at man på dette område er nødt til at gøre det, men jeg understreger, at det er ganske overordentlig farligt for rigsdagen i så høj grad at give sin myndighed fra sig og overlade alt for meget til den til enhver tid siddende indenrigsminister. Han kan være så god, han være vil, vi har dog også erfaringer for, at der var indenrigsministre, som ikke sørgede for at have disse ting i orden. Jeg håber og tror bestemt, at dette ikke vil blive tilfældet med den nuværende, men det er altid farligt med en sådan centralledelse, og jeg håber på og anmoder ministeren om, at der må blive givet sådanne instruktioner til centralledelsen, at man undgår alt for meget papir og alt for megen kommanderen.

Jeg hørte desværre ikke, om den foregående ærede taler mente, at man helt skulle afskaffe den udmærkede titel, der tidligere var luftværnschef, men nu er lavet om, eller man skulle nøjes med benævnelsen politimester; det var måske i og for sig nok. Men når man har levet i disse mange år som luftværnschef, er man forfærdet over det meget papir og de meget minutiøse angivelser af, hvad man skal gøre i det ene og det andet tilfælde. Det var mange gange sådan, at man havde på fornemmelsen, at der skulle bruges papir, det gjaldt om at få sendt så og så mange skrivelser ud. Der fortælles en historie om en politimester, der spurgte en kollega, hvad han gjorde ved alle disse skrivelser. Han svarede, at han lod dem ligge i en stabel, og at han hvert kvartal målte, hvor højt den var vokset. Det var formentlig ikke meningen.

Der var et andet punkt, jeg nævnte, nemlig den megen kommanderen. Lad dog de folk, der får ansvaret, også prøve at have det. Hvis de så gør noget, der må siges at være helt tåbeligt, får de en på hovedet for det, men lad dog dem selv få lov til at regere med det, de nu skal, efter de forskrifter, der gives. Jeg kan nævne et ganske lille eksempel. I august 1942 faldt der i min politikreds flere tusind små stavbrandbomber. De fleste kom ikke i brand. I løbet af et par dage kom en sprængningsofficer tilstede, og ved hjælp af de disponible politimænd og CB-folk fik vi indsamlet mellem 2 000 og 3 000 af